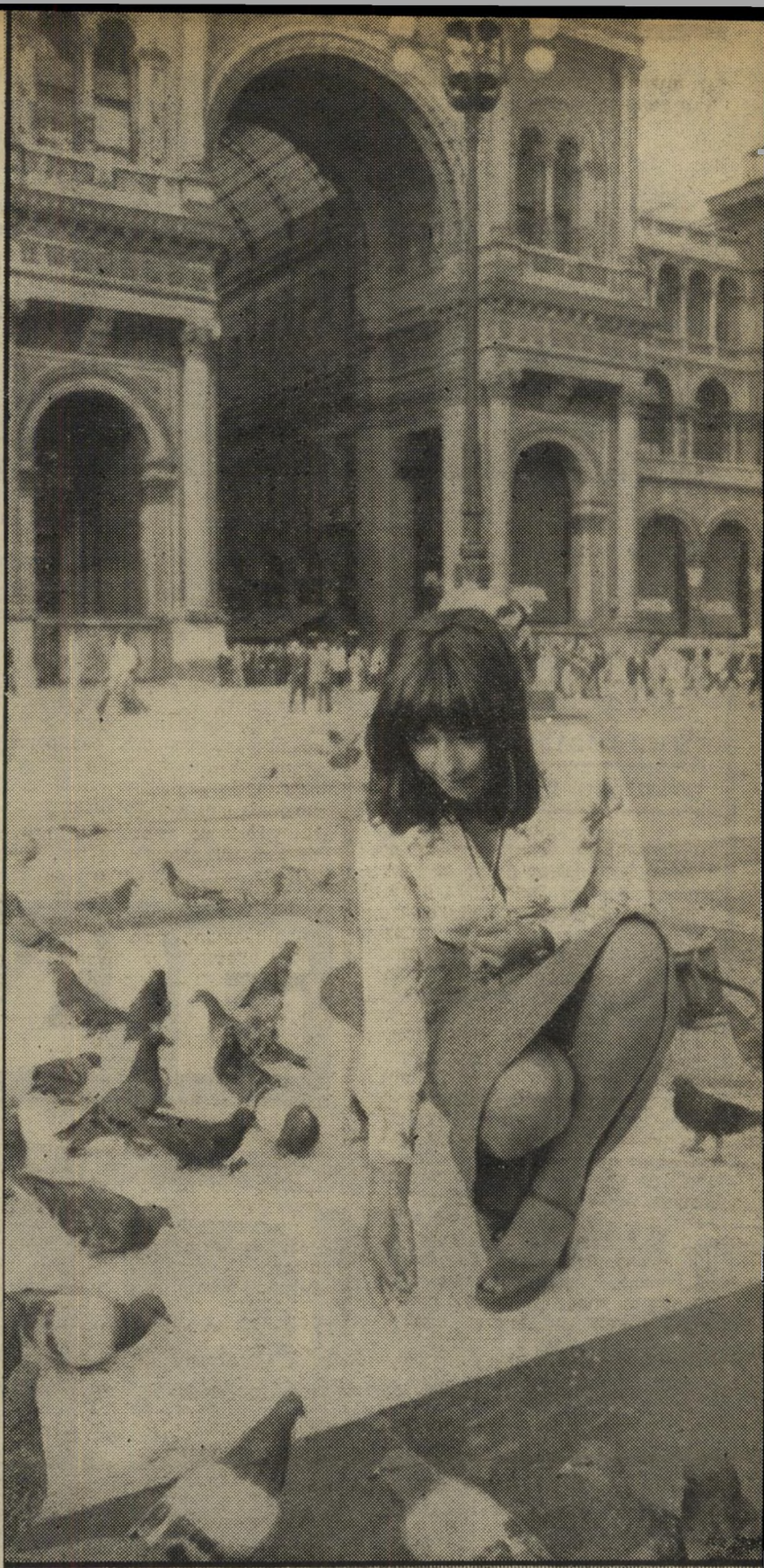

**„נדמה לי שאני שרוייה במין
חלום-ביעותים לא-מציאותי
שייעלם כאשר אני אקיץ!“**

**„כושי היה נפש יפה. הוא בא
לקראתך. הוא היה רומנטיקן.
סנטימנטליסט חסר-תקנה...“**

**מירי
הספרת על
כושי**

ולא רק לדבר על עצמו כל הזמן. חבריו חשבוהו לגבר קשוח, וכושי הירבה לטפח תדמית זו. אבל זו לא היתה דמותו האמיתית. כושי היה רומנטיקן. סנטימנטליסט חסר-תקנה. תקופת הבילוי עם כושי היתה כה יפה עד כי מירי, שהתכוונה להתארח בחופשת-ההלימודים אצל קרובי-מישפחה באיטליה, דחתה את נסיעתה, ובליבד שתוכל להימצא בחברתו של כושי.

משותפים מהצנחנים, ומאנשי הקומנדו הימי, „כבר בשיחה הראשונה סיפר לי כושי כי לפני חודש וחצי התגרש מאשתו, וכי היא נסעה עם שני ילדיהם לאנגליה. באתו ערב ראשון שבו פגשתי בו, הוא היה עצוב. אמר שחזר מהצגה ראשונה בקולנוע. מסרט מדכא.“ בתום השיחה, שנתמסכה אל תוך השעות הקטנות של הלילה, קבעו השניים לשוב ולהיפגש באתו מקום, כעבור יומיים. תוך זמן קצר התהדקה ידידותם, עד שהפכה סיפור-אהבה חם. כושי היה קופץ לבקר את מירי באמצע השבוע, ואילו היא נהגה לבקר במושב רם-און, ליד נהלל. בסופי-השבוע.

„מירי, אני מתגעגע!“

מירי: „כושי היה קם עם עלות השחר, כדי להשקות את הרשא שלפני הבית. היה לו מטע עצי-פרי, שהוא היה מטפל בו בכל ליבו. הבית שלו בכפר היה חלומי. אהבתי את שדירת עצי-הזית, שהתנשאה לאורך הבית.“

רצמבר 1974 חל שינוי במצב. כושי נאלץ לטוס ללונדון. הוא הסביר למירי כי עליו לחתום ערכות על דירתה החדשה של גרושתו, אם שני ילדיו, כושי הבטיח לה שיחזור ארצה תוך שבועיים-שלושה. לדבריה, החליטה מירי לנצל את שהותו של כושי בחו"ל כדי לממש את תוכניתה לבקר אצל קרובי-מישפחה ברומא. ושם הגיעה לפירנצה, כדי להתאכסן אצל קרובי-מישפחה אחרים שם.

**ביקורים אצל
אוני בנהלל**

שבתות הירבו השניים לטייל בי עמק, וקפצו לאפעם לבקר חברים שהתגוררו בסביבה. כך אף הגיעו, פעמיים, לביתו הנחללי של אוני דוין, שהיה חברו הטוב של כושי.

שלושת חודשי היכרותם היו מעין חגיגה אחת גדולה. „יום אחד טיילנו בעמק“, אומרת מירי, „ונקלענו לג'וריק ענק, שצמחו בו גם חמניות. פיתאום חשקה נפשי ב-חמניה. את ג'וריק עיבד חקלאי ערבי. כושי ניגש אליו ודיבר איתו בערבית. הוא הציג אות ככתו של אישיות חשובה מחו"ל, שלא ראתה מעולם חמניות, ושאל את החקלאי אם אפשר לקבל חמניה אחת. מובן שקיבלתי חמניה במתנה, ואף הוזמנו לארוחה אצל אותו חקלאי.“

כושי היה נפש יפה. הוא בא לקראתך, הבין אותך. היה מסוגל להקשיב לאחרים.

מירי בניכר של מילאנו, דצמבר 1974

היתה זו קופסה מאורכת, אדומה, מעוצבת להפליא. תוצרת שוודיה. „מה כליכך מסקרן אותך בקופסה הזו?“ שאלה אותו הבחורה השחרורת, שישבה בסמוך, ושהציתה לעצמה מדיפעם סיגריה בגפרורי אותה קופסה.

בשאלה תמימה זו, שנשאלה כאחד מבתי-ההה הקטנים בצפון תל-אביב, ביום שלישי באמצע חודש ספטמבר 1974, החל סיפור אהבתם של כושי רימון ומירי. כושי הצטרף לשולחנה של מירי, ילידת-הארץ, יפת-תואר, בת 24, סטודנטית שנה שנייה לתולדות א"י, ובמשך השעתיים הבאות ניהלו השניים שיחה ארוכה.

נוכרת מירי: „כושי היה בחור חביב, פתוח. שאלתי אותו מי הוא, מה קורה איתו. הוא סיפר לי על המושב שבו הוא מתגורר, אמר שהוא קשור למרשב, ושלעזר לם לא יהיה מסוגל לחיות בעיר.“

„עדימהרה גילינו ידידים משותפים. כושי היה צנחן, ואילו אני שירתתי בצבא בהנדסה ימית, כרב-טיט. היו לנו מכרים

על מעין „כושי“ רימון, אחד מאנשי „הקשר הישראלי“ העומדים למיש-פט בגרמניה, שמר על קור-רוחו. הפעם היחידה שבה התפרץ בועם, ולאחר-מכן ניסה לשלוח יד בנפשו. היתה כאשר הושמעה בבית-המישפט הקלטת שיחתו הטלפונית האינטימית עם חברתו שבישראל, מירי.

שנה לפניכן, ב-18 במארס 1975, בשעה אחת בצהריים, באמצע שיחתו של כושי עם מירי בישראל, התפרצו שטרים לדירתו בפראנקפורט, ואסרוהו.

**שיחה על
קופסה אדומה**

כ ושי התבונן בעניין רב בקופסת-הגפרורים, שהיתה מוטלת על השולחן הסמוך.